ఈస్టర్ మూడవ ఆదివారం

అపో.కా 2, 14. 22-33; 1 పేతురు 1,17-21; లూకా 24,13-35

"దుఃఖం నుండి సమృద్ధి వరకు: లేచిన ప్రభువుతో కలయికలు"

పరిచయం

చాలా కాలం క్రితం, ఒక చిన్న గ్రామంలో ఒక మనిషి అతి అందమైన తోటలను నాటేవాడిగా ప్రసిద్ధి పొందాడు. ప్రతి వసంతకాలంలో, ఖాళీ నేలలో చిన్న చిన్న విత్తనాలను నాటేవాడు. వాటిని జాగ్రత్తగా చూసుకుంటూ, నీరు పోసి, గాలికి రక్షణ కల్పించేవాడు.

పక్కవారు తరచూ అడిగేవారు: "ఎప్పుడూ మొలకెత్తకపోవచ్చు గానీ, ఇంత శ్రమ ఎందుకు?"

అతడు చిరునవ్వుతో చెప్పేవాడు: "జీవితం పుష్పిస్తుంది అని నాకు నమ్మకం ఉంది. మనం ప్రేమతో చూసుకుని, సహనంతో ఎదురు చూసితే అది తప్పక పెరుగుతుంది."

ఈ రోజు మనం మన పరిష్ కుటుంబంగా ఈస్టర్ మూడవ ఆదివారం జరుపుకుంటున్నాం. ఆ తోటమాలి లాగానే, మన హృదయాలను—కొన్నిసార్లు ఖాళీగా, కొన్నిసార్లు దుఃఖం, సందేహం, భయం నిండిన హృదయాలను—దేవుని ముందు ఉంచుతున్నాం. విత్తనాల మాదిరిగా, దేవుని జీవం మనలో వేర్లు పెడుతుంది; మన దుఃఖాన్ని ఆనందంగా మార్చుతుంది; ఆయనను అనుకోని విధాలుగా మనకు తెలియజేస్తుంది.

ఈ యూకరిస్టు బలిలో మనం కలిసి ప్రయాణించేందుకు సిద్ధపడుదాం. సాధారణ క్షణాలలో, మన ఉమ్మడి ప్రార్థనల్లో, మరియు రొట్టె విరిచినప్పుడు లేచిన ప్రభువును గుర్తించేందుకు మన హృదయాలను తెరవుదాం.

ప్రసంగం

“దుఃఖం నుండి సమృద్ధి వరకు:

లేచిన ప్రభువుతో కలయికలు”

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం, యాత్రికుల ఒక సమూహం యెరూషలేము పవిత్ర పట్టణానికి దీర్ఘయాత్రకు బయలుదేరింది. వారిలో ఒక వృద్ధ మహిళ ఉన్నారు. ఆమె లూర్ద్, ఫాతిమా, సాంటియాగో డి కంపోస్టెలా వంటి ఎన్నో ప్రదేశాలకు నడిచింది. కానీ ఆమె చెప్పినది ఏమిటంటే—దూరం లేదా దర్శించిన స్మారక చిహ్నాలు ముఖ్యమైనవి కావు. మార్గమధ్యంలో వినిపించిన కథలు ముఖ్యమైనవి: నిశ్శబ్దంగా చెప్పిన ప్రార్థనలు, పంచుకున్న దుఃఖాలు, స్నేహంలో వెలిబుచ్చిన ఆనందాలు.

ఆమె చెప్పింది: “మనము కలిసి ప్రయాణిస్తాము. ఒకరినొకరు వినేటప్పుడు దేవుడు మనకు తనను తెలియజేస్తాడు.”

ఒక యాత్రలో ఆమె పక్కనే తన బిడ్డను కోల్పోయిన యువ తల్లి నడిచిందని ఆమె చెప్పింది. గంటల తరబడి వారు నిశ్శబ్దంగా నడిచారు. తరువాత మాటలు వచ్చాయి.

“ఆమెకు ఉపదేశం అవసరం లేదు,” అని ఆ వృద్ధ యాత్రికురాలు చెప్పింది, “ఆమెకు తోడు అవసరం.”

కన్నీళ్లు, నిశ్శబ్ద అడుగుల మధ్య విశ్వాసం మళ్లీ వెలిగింది. కొన్నిసార్లు దేవుడు ఆకాశం నుండి మాట్లాడడు; కలిసి వేసే అడుగుల లయలో మాట్లాడుతాడు.

ఈ రోజు సువార్త మనలను ఇలాంటి ప్రయాణానికి ఆహ్వానిస్తుంది. ఇది భౌతిక మార్గం కాదు; మన హృదయాల మార్గం. ఇద్దరు శిష్యులు యెరూషలేము నుండి వెళుతున్నారు. వారి హృదయాలు భారంగా ఉన్నాయి. మెస్సీయ అక్కడ ఇశ్రాయేలను విమోచిస్తాడని వారు ఆశించారు. కానీ శిలువ వేయబడటం వారి ఆశలను ఛిన్నాభిన్నం చేసింది. ఒకప్పుడు ఆశతో నిండిన యెరూషలేము ఇప్పుడు ఖాళీగా అనిపిస్తోంది.

మన జీవితమూ తరచుగా ఇలాగే ఉంటుంది కదా? ఒక కల కూలిపోతుంది. ఒక అనారోగ్య నిర్ధారణ వస్తుంది. ఒక సంబంధం ముగుస్తుంది. ఒక ప్రార్థనకు సమాధానం కనిపించదు. మనం బాధ నుండి తప్పించుకోవాలని వెనక్కి తిరుగుతాం. కానీ మనం పారిపోయే చోటే చాలాసార్లు స్వస్థత ఉంటుంది.

శిష్యులు నడుస్తూ యేసు గురించిన కథను ఒకరితో ఒకరు పంచుకున్నారు. ఆయన సేవ, మరణం, ఖాళీ సమాధి. ఇక్కడ మనకు మొదటి పాఠం: మన కథ చెప్పడంలో స్వస్థత ఉంది. చెప్పని దుఃఖం భారమవుతుంది; పంచుకున్న దుఃఖం తేలికవుతుంది. మన నష్టాలు, అనారోగ్యం, విరిగిన సంబంధాలు, లేదా కదిలిన విశ్వాసం—వీటిని పంచుకున్నప్పుడు దేవుని సాన్నిధ్యం ప్రవేశిస్తుంది.

ఒక వ్యక్తిని నేను కలిశాను. సంవత్సరాలపాటు నిబద్ధతతో పని చేసిన తరువాత అకస్మాత్తుగా ఉద్యోగం కోల్పోయాడు. నెలల తరబడి సిగ్గుతో ఒంటరిగా ఉండిపోయాడు. కానీ ఒక సాయంత్రం పరిష్ సమావేశంలో తన భయాన్ని, అవమానాన్ని పంచుకున్నాడు. మరికొందరూ తమ పోరాటాలను పంచుకున్నారు. ఆ రాత్రి సమస్య పరిష్కారం కాలేదు. కానీ ఒంటరితనం ఐక్యతగా మారింది. అవమానం గౌరవంగా మారింది. దేవుడు సంభాషణ ద్వారా ప్రవేశించాడు.

సువార్త చెబుతుంది—ఒక అపరిచితుడు వారి వెంట చేరాడు. ఆయన విన్నాడు. తీర్పు లేకుండా విన్నాడు. తరువాత దేవుని పెద్ద కథను వివరించాడు—బాధ నుండి పునరుత్థానం వరకు. వారి హృదయాలు మండాయి.

లేచిన ప్రభువుతో కలయికలు సాధారణ క్షణాలలో ప్రారంభమవుతాయి—సంభాషణలో, వినడంలో, వినిపించబడడంలో.

ఒక ఉపాధ్యాయురాలు నిశ్శబ్దంగా ఉండే ఒక విద్యార్థిని గమనించింది. ఒక రోజు అతని చిన్న మంచి పనిని పేరుపెట్టి అభినందించింది. అతని ముఖం ఆనందంతో వెలిగింది. సంవత్సరాల తరువాత అతను చెప్పాడు: “ఆ క్షణం నాకు నేను విలువైనవాడిని అని తెలిసింది.”

లేచిన క్రీస్తు కూడా ఇలానే మనలను కలుస్తాడు. “నేను నిన్ను చూస్తున్నాను. నేను నీతో ఉన్నాను” అని చెప్పే నిశ్శబ్ద ధైర్యం.

ఇప్పుడు గలిలయ సముద్ర తీరానికి వెళ్దాం. శిష్యులు మళ్లీ చేపల వేటకు వెళ్లారు. రాత్రంతా శ్రమించారు; ఏమీ దొరకలేదు. మన కలలు విరిగిపోయినప్పుడు మనం అలవాట్లకు తిరిగి వెళ్తాం.

తీరంలో ఒక అపరిచితుడు నిలబడ్డాడు. అగ్గిపైన రొట్టె, చేపలు సిద్ధంగా ఉన్నాయి. ఆయన అడిగాడు: “మీ వద్ద ఏమైనా ఆహారం ఉందా?” వారు నిజాయితీగా చెప్పారు: “లేదు.”

ఆ నిజాయితీ ఎంత శక్తివంతమైనది!

ఆయన చెప్పాడు: “పడవ కుడి వైపున వల వేయండి.” వారు విధేయతతో వేశారు. వలలు సమృద్ధిగా నిండిపోయాయి. ఒక శిష్యుడు అన్నాడు: “ఇతనే ప్రభువు!”

ఇక్కడ మరో సత్యం ఉంది: పునరుత్థానం సాధారణ జీవితంలోనే జరుగుతుంది. విఫలతలో, నిరాశలో, ఖాళీలో యేసు ప్రత్యక్షమవుతాడు.

ఒక మత్స్యకారుడు ఒకసారి నాకు చెప్పాడు: “అద్భుతం చేపలు కాదు; మళ్లీ ప్రయత్నించే ధైర్యం.”

ఎన్ని సార్లు మనం “మళ్లీ వల వేయండి” అనే ఆహ్వానం పొందుతాం? మళ్లీ క్షమించండి. మళ్లీ ప్రేమించండి. మళ్లీ విశ్వసించండి. పునరుత్థానం విశ్వాసంతో చేసిన ఇంకో ప్రయత్నంతో ప్రారంభమవుతుంది.

ఎమ్మావు మార్గంలోని శిష్యులు వెంటనే ఆయనను గుర్తించలేదు. సంభాషణలో, వేదగ్రంథాలు వివరించినప్పుడు, చివరకు రొట్టె విరిచినప్పుడు గుర్తించారు.

విశ్వాసం మెరుపు కాదు; ఉదయం వెలుగు లాంటిది.

యేసు మన జీవితంలో తాత్కాలిక అతిథి కాదు; ప్రభువుగా రావాలని పిలుస్తున్నాడు. ఆయనతో కలయిక మన సాధారణ జీవితాన్ని పునరుత్థాన క్షణాలుగా మారుస్తుంది.

ఒక యువతి సంవత్సరాల తరువాత తన చిన్ననాటి పట్టణానికి తిరిగొచ్చింది. ఎవరు గుర్తు పట్టరని భయపడింది. ఒకరు చేతులు ఊపుతూ చెప్పారు: “నన్ను గుర్తు పెట్టుకున్నావని ఆశిస్తున్నాను.” ఆమె హృదయం ఆనందంతో నిండింది.

ఆమె చెప్పింది: “నేను ఎప్పుడూ ఒంటరిగా లేనని అర్థమైంది. నన్ను గుర్తు పెట్టుకున్నారు.”

లేచిన ప్రభువు మనలను గుర్తు పెట్టుకున్నాడు. పేరుపెట్టి పిలుస్తాడు. ఎదురుచూస్తాడు.

కుడి వైపు, రొట్టె, అగ్గి, మళ్లీ వేయబడిన వల—ఈ చిన్న వివరాలు ముఖ్యమైనవి. దేవుడు మన చిన్న విశ్వాసాన్ని సమృద్ధిగా మారుస్తాడు.

రూత్ అనే ఒక విధవరాలు చెప్పింది: “నేను ఎప్పుడూ బలంగా అనిపించుకోను. కానీ ప్రతిరోజూ ప్రార్థనకు వస్తాను.” ఆ విధేయతలో దేవుడు కృపను పెంచాడు.

యేసు మన సాధారణ నిజాయితీని, చిన్న బహుమతులను తీసుకొని సమృద్ధిగా మారుస్తాడు.

ఈ ఈస్టర్ కాలంలో మనం సాక్షులమవుదాం. మన దైనందిన జీవితంలో, పనిలో, సంబంధాలలో, లేచిన ప్రభువు “కుడి వైపున వల వేయండి” అని పిలుస్తున్నాడు.

మనం ప్రారంభించిన చోటే ముగిద్దాం—యాత్ర, కథ, ఆశ.

ఒక యువకుడు తన తండ్రి మరణం తరువాత దుఃఖంతో సాంటియాగో యాత్ర చేశాడు. తన బాధను పంచుకున్నాడు. చిన్న దయా కార్యాలను గమనించాడు. ఒక రోజు తన డైరీలో ఇలా రాశాడు: “నేను ఒంటరిగా నడుస్తున్నానని అనుకున్నాను. కానీ ప్రతి అడుగులో ఎవరో నాతో ఉన్నారు.”

దేవుడు అతని దుఃఖాన్ని ఆనందంగా మార్చాడు. అతని ఖాళీని సమృద్ధిగా మార్చాడు. అతని యాత్రను పునరుత్థానంగా మార్చాడు.

ప్రియమైన సహోదర సహోదరీమణులారా, ఈ ఈస్టర్ కాలంలో మన సాధారణ జీవితంలో—సంభాషణలో, రొట్టెలో, మళ్లీ వేసే వలలో—లేచిన ప్రభువును అనుభవిద్దాం.

మన హృదయాలు మండినప్పుడు సౌకర్యంగా కూర్చోకుండా లేచి నిలుద్దాం. మన యెరూషలేములకు తిరిగి వెళ్దాం. ఆయన సాన్నిధ్యం, ఆయన ఆశ, ఆయన జీవాన్ని ప్రపంచంతో పంచుకుందాం. **ఆమెన్.**

- **Translated by: Rev. Fr. Francis Theetla, Parish Priest of Paidikaluva, Cuddapah.**